

Всеѣки день Любко ходилъ да търси на календаря червено число. Щомъ виждалъ такава, радостно крѣщѣлъ: „Ето единъ празникъ. Ще имаме сладки! И чай ще приемъ съ писметъ. И шоколадъ!... И Сашко нѣма да ходи въ училище!“

И всеѣки пѣтъ Любко, като откъсвалъ листо, искало му се да се покаже червено число. Въ сѣбота откъсналъ и двѣтѣ листа изведнажъ и извикалъ:

— Танке, утрѣ ще ни дадатъ шоколадъ!

— Кой?

— Мама! Ще ни даде и чай, защото утрѣ е празникъ.

— А отъ гдѣ знаешъ това?

— Отъ календарчето!

* * *

Веднажъ Сашко скрипомъ откъсналъ двѣ листчета отъ календаря. Той направилъ да дойде Великъ-день два дни по-рано.

Любко, като се разхождалъ изъ стаята, заблѣжилъ червенитѣ числа.

— Утрѣ имаме празникъ! — се развикалъ изъ кѣщи.

Всички се изсмѣли. Чулъ и Сашко и той се смѣялъ лукаво.

На утрѣто Любко и Пенка чакали за сладки, шоколадчета, конфети, но напраздно. Тѣ останали засрамени, когато Сашко имъ съобщилъ за играта.

Отъ тогава Любко прѣстаналъ да обявява празниците.

* * *

Дошла Коледа. Радостъта у Любкови била голѣма. Цѣлъ день окрасявали *Коледното дръвце*.